

Mezar Kazıcıları & Hassas Erkekler Ritüeli

Tilki Kitap®

www.tilkit kitap.com

tilki@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: Yasemin Dağdelen

Sayfa Tasarım: Baran Ekber

Kapak Tasarım: Tekin Parmaksız

Kitappad
com

Kitaplobi
com

Kitapşeyleri
com

1. Basım, İstanbul, Nisan 2026

ISBN: 978-625-8579-21-5

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

**MEZAR KAZICILARI &
HASSAS ERKEKLER RİTÜELİ**

Nurhak Güzelgün

YAZAR HAKKINDA

24 Şubat 1986 İstanbul doğumlu yazar, uzun yıllardır özel sektörde çalışıyor. Kelimeleri kendi gizemiyle örüyor ve okuyucuyu sürprizlerle dolu bir yolculuğa davet ediyor. Eserlerinde sıradanın ötesine geçmeyi ve insan ruhunun derinliklerine dokunmayı amaçlıyor. Birkaç romanı daha okurla buluşmayı bekleyen kitaplarının her biri, bilinmez bir dünyaya açılan bir çağrı niteliğindedir.

I

Muhteşem bir yaz sabahında, güneşin ilk ışıkları pencereye değer değmez gardırobundaki en az giyilmiş beyaz gömleğini çıkardı. Ütüsü bozulmamış, kendinden desenli lacivert kumaş pantolonuyla uydurup, kaliteli derisi deniz pırıltısı gibi parlayan pahalı görünümlü salon ayakkabılarını giydi. Briyantimli saçları ortadan ikiye ayrılmış hâlde, yakışıklılığıyla tüm kadınların ilgili odağı bu adam, havalı yürüyüşüyle sanki ‘Buraların en kıymetlisi benim,’ der gibi, Tanrı vergisi erkek güzelliğini sonuna kadar kullanarak alımlı bir şekilde yürümeye başladı sokaklarda. İlk işi, matbaada mezar desteği için ilan vermektir. Sonra da, şehirde dolaşarak kıymetli anılarını yâd edecek ve son gecesini de evinde geçirecekti. Kendi ölümünün üzerinden günler geçmesine karşın hiç acele etmiyor, güzel bedenini hiçbir riske atmadan ‘geç olsun, sorunsuz olsun’ diyerek evinde bekletiyordu. Cenazesine dair yaptığı kurgu hemen hemen hazır. Zaten ölmeden bir ay evvel bunun rüyasını bile görmüştü. Şimdi ilk işi, Beyazıt Kapalıçarşı’daki matbaaya bu görevi üstlendirtmektir. Şehrin kalabalığı ve hayat dolu gürültüsü her ne kadar ruhunda kırgınlık uyandırsa da, buna aldırış etmemesi gerektiğini düşünerek yoluna yavaşça

devam ediyordu. Neşeli çocukların balon uçurduklarını gördü bir ara; baloncunun satışlardan dolayı keyfi yerindeydi. Sonra bir çift dikkatini çekti. Kız şaşılacak kadar güzel göründü ona; çocuksa sanki o güzelliğe layık değilmiş gibi geliyordu. El ele tutuşmalarına gözü takılınca hemen silkeledi kendini. Az daha ileride yaşlı iki köpeğin yerde uzandığını, arkasında da yaşlı bir adamın bankta oturduğunu gördü. Şaşırmıştı; ‘Üçü de epey uzun ömürlüymüş.’ dedi kendi kendine. Henüz Kapalıçarşı’ya varmamasına rağmen, yoldaki çarşı esnaflarının bağrıışlarını özleyeceğini oracıkta hissedip içlendi. Formaliteden bir halıcıya yaklaşp, anı kalsın diye halılara fiyatlarını sordu; müsait olduğunda renkli iplerle örölmüş şal desenli halıyı almaya geleceğini söyledi. Adamın pek inanmayan bakışlarından, ölü olduğunu fark ettiğini tahmin etti. Biraz daha yürüyüp Kapalıçarşı’ya girmeden önce etraftaki hareketliliği son kez izlemek üzere kaldırıma oturuverdi. Kısa süre sonra yanına, oradaki dükkân sahiplerinden neredeyse yaşıtı sayılabilecek bir adam oturdu. Adam onu karşıdan izlediğini ve neden kendini gömmek yerine insanların içinde dolaştığını sordu.

“İçlenip etrafa bakınıyorsun. Bu durum seni çok üzer. Ya kopmak istemezsen hayattan? Diğer yaşama üzgün gidersen, bu Tanrı’nın ağrına gitmez mi? Tanrı’yla başın belaya girmesin sonra?” dedi. Adamın gözlerine bakıp onu dinleyen kahramanımız hiç cevap vermeden yerinden kalktı ve arkasına bile bakmadan ilerledi. Fazla dikkat çektiğini anlayıp adımlarını sıkılaştırdı. Kapalıçarşı’ya girdiğinde, çarşının serinliğini eskiden girer girmez iliklerinde hissedemeyince başını öne eğip tekrar üzölmeye başladı. Sonra doğrudu ve bir kuyumcudan içeri girdi. Renkli, büyük ve değerli taşlarla tasarlanmış oldukça gösterişli gümüş yüzük fiyatlarını sordu. Genç çocuk sıcakkanlıydı

ve bir ölüyle konuştuğunun farkında değildi; bu yüzden elinden geldiğince satış maharetlerini sergileyip dil döktü. Çocuğa kanı çok ısınmıştı, “Sence bunlardan hangisini almalıyım, sen hangisini tercih ederdin?” diye sordu.

Satıcı çocuk, “Benin favorim bu,” diyerek fiyat aralıkları fazla olan yüzüklerin en ucuzlarından birini seçti. Kandırılmayacağını anlayan kahramanımız cebinden koca bir deste çıkardı ve içlerinden seçip ödemesini yaptı. Ayrıca bir tembihte bulundu: “Paket burada kalsın, şimdi çok önemli bir işim var, yanımda taşıyamam. Olur da yarın akşama kadar gelmezsem, bu yüzüğü senin takmanı istiyorum. Benim sana hediyem olsun, tamam mı?” diye sordu.

Kuyumcu çocuk şaşırılmış ama teklif gerçekleşmeyecek olsa da bu naif tavrı beğenmişti. “Çok naziksiniz, teşekkür ederim efendim,” deyip adamın tekrar geleceğinden emin olarak kabul etmişti. Vedalaşıp kapıdan çıkan kahramanımız, ‘Ölü de olsam ince düşünceli bir insanım; kendimden yaşça küçük bir delikanlıya ağabeylik yaparak bir armağan verdim, üstelik bunu fark ettirmeden yaptım,’ diyerek keyiflenmişti. Kahramanımız çocukluğundan beri kendini hep iyiliklerde bulmuş, öz saygısını yaptığı iyiliklerle kazanmıştı. Bugüne dek tanıştığı ve yakınlaştığı yüzlerce insana cömertliğini sunmuş, iyi niyeti ve hoş sohbetiyle aranan ve hakkında daima iyi konuşulan bir insan olarak anılmıştı.

Kapalıçarşı’da dükkânlara göz atarak yürüyor, ara sıra bazı cemekânların önünde sergilenen kumaşlara hayranlıkla bakıyordu. Bir vakit kahve yapan bir yer gözüne ilişti. İçmeyeceğini bildiği hâlde kendine şekerli bir Türk kahvesi siparişi verip oturdu. Hem dolaşan insanları izliyor hem de kahvesine derin derin bakıyordu. Bazen fincanı yanlışıklıkla eline alıp dudaklarına yakınlaştırıyor sonra da hakikat yüzüne çarpınca alınını buruşturup yerine koyuyordu.

Yüklü bir banknot bırakıp oradan da ayrıldı. Kahveci ardından; “Beyim, kahvenizi içmemişsiniz? Hem bu para çok fazla,” diyerek seslendi. Kahramanımız ona dönmedi. Diğer masada oturan pasaklı, yaşlı bir kadın; “Ölüydü o. İçemez tabii, istese de içemez... Bırak gitsin. Sen aldığın paranın tadını çıkar be adam,” dedi pişkinlikle. Adam hayretle kadına baktı.

Kahramanımız gireceği sokağı bulmakta zorlanınca dinlenip hafızasını tazeledi, ancak yine yanlış bir sokağa saptı. Sonunda esnaflardan birine sorup Müteferrika Matbaasını bulabildi. Bu matbaa, sadece kentin en seçkin kurum ve kuruluşlarının ilanlarını yapan, bireysel olarak da bütçesi ve alım gücü yüksek kişilere hitap eden bir yerdi. Adını o dönemde, Dârüttıbaadan sonra en çok kullanılan meşhur ilk Türk Matbaacı İbrahim Müteferrikâdan almıştı. İç dekorunda Osmanlı ve Bizans’ın motiflerini yansıtan tarihi bir matbaaydı. Hem kitap basıp hem de el ilanları çıkarıyorlardı. Zamanında şehzadelerin eğitimlerinde kullanılan bütün dokümanlar ve onlara özel, birçok yabancı dilde hazırlanmış eğitim kitapları bu matbaada basılıyormuş. Kentin en iyi matbaası ünvanını da bu sayede kazanmıştı. Ayrıca çevrede bu ismi taşıyan son matbaaydı çünkü diğerleri ekonomik iniş çıkışlar yüzünden tutunamamış, onların aksine Kapalıçarşı’daki bu matbaa ise işlerini artırdıkça ‘Müteferrika’ ismini âdeta tekelleştirmişti. Kahramanımız içeri girdiğinde bu haklı şöhretin sahiplerini selamlamadan önce, ‘Hoş geldiniz,’ diyerek kolonya ikram eden bir çalışanları karşıladı onu. Oturması için küçük divanı işaret eden çalışan, patronlarından birinin arka tarafta basımda olduğunu ve şimdi ona geldiğini haber vereceğini söyledi. Kısa süreli bir bekleyişin ardından, parmaklarına bulaşan boyayı elindeki bezle ovuşturan sevecen yüzlü, atletik fizikli, karşılaştığı insana iyi kalpli biri olduğunu içten

gülümsemesiyle hissettiren küçük patron gelmişti. Kahramanımız elini sıkıp sıkıkmamak konusunda hiç tereddüt yaşamadı. ‘Ne de olsa bir ruhum bedenime bulaşmayacak,’ diye düşünüp elini uzattı. Sıkı bir tokalaşmanın ardından kahramanımız konuyu anlatmaya başladı. Normalde bu tip ilanlara alışık olan matbaacı nedense tuhaf bir şaşkınlıkla kahramanımızı izliyor, dikkatle dinliyor ve her defasında söylenenleri onaylayarak kafasını sallıyordu.

“Yalnız sizden özel bir isteğim var: Fotoğrafımın olduğu ve altına klasik söylemlerden çok farklı bir metin yazılmış bir ilan istiyorum. Parası hiç sorun değil. Fotoğrafı siz çekin, yazıyı ben hazırlayayım. Daha önce eşi benzeri görülmemiş bir ölüm ilanı olsun; en muhteşem insanları istiyorum çünkü. Bana yardıma gelecek kişiler yüzümü görüp ona göre hareket etsinler. Babam bana yüzümden iyi bir insan olduğumun anlaşıldığını söylerdi. irkin huylu kişi yüzümü görünce vazgeçecektir, iyi huylusunu ise bir çiçeğin arıları üzerine çektiği gibi çekeceğim. Gülümseyerek bir fotoğraf çekinmek istiyorum. Mezarımı kazmaya iyi insanlar gelsin. Yoksul veya varsıl fark etmez; önceliğim nezaket ve iyi niyet sahipleridir.”

“Tabii ki efendim, direktiflerinize uygun şekilde, eksiksiz hazırlayacağız ilanınızı. Bu, bizim için de ilginç bir çalışma olacak. Belki de başkalarına yeni bir yol açmış olacaksınız bu tarzınızla. Kaç adet basalım, aklınızda bir rakam var mı? Ayrıca hedef kitleniz nereler? Hangi semtlere dağıtalım, şehrin diğer yakasına da dağıtacak mısınız? Ona göre rakam konusunda size fikir verebiliriz.”

“Oh... Tam da bu konunun üzerine bir soru oldu; ben de size bu konuyu aacaktım. İlan dağıtımını da sizin stlenmenizi rica edecektim. Bu civarlarda ve şehrin diğer yakasında, tarihi dokusu yoğun olan, ticari açıdan da diğer semtlere kıyasla daha yüksek

statüdeki yerlere dağıtılmasını istiyorum. Öncelikle nezih kıraat-hanelere dağıtalım. Kitap okuyan insanlar daha kıymetlidir benim gözümde. Sonrasında kumaşçılara dağıtın, kadınların ilgisini çekebilir çünkü. Elit kişilerin uğrak yeri olan meyhanelere, askerî okulların önüne, her yere özenle dağıtılmasını talep ediyorum sizden. Bir kısmının da en yoksul mahallelere ulaşmasını istiyorum.”

“Affedersiniz ama bu usule aykırı; ilanı yakınlarınız dağıtmalı.”

“Nasıl? Anlayamadım sizi?” diye sordu kahramanımız.

“Siz zaten ölü bedeninizi gömmek için mezar kazmanıza yardım edecek kişiler arıyorsunuz. İsteğinizi duyar duymaz, bu konulara hâkim biri olarak birinci dereceden yakınınızı kaybettiğinizi düşündüğüm için sizi sorularla yormadım. Normalde bu bile yasak. Biliyorsunuz ki sizi birinci derece de yakınlarınız gömmelidir. Diyelim ki anne babanız yok ya da var ama takatleri mezarınızı kazmaya elverişli değil. Peki kardeşleriniz de mi yok? Diyelim ki kardeş de yok kuzen de, bu durumda iyi arkadaşlarınızı sorar, başka yollar ararız. Bakın, bu soruların hiçbirini sormadım size. Hepsini bilerek es geçtim. Soylu görüntünüz ve konuşma kabiliyetiniz bana fevkalâde bir güven verdi. Şimdi benden ilanları bizim dağıtmamızı isterseniz, bütün güvenimi zedeler ve beni sonradan düzeltilmesi güç bir sürecin içine itersiniz. Bizim işimiz bu değil; biz sadece ilan basıyoruz,” dedi matbaacı. Heyecanlanıp ayağa kalkmıştı bunları söylerken.

Kahramanımız da ayağa kalktı, “Durun, lütfen sakinleşin. Rica ediyorum ön yargılı olmayın. Yapacağınız işten zarar görmeyi katiyen istemem. Şunu bilmenizi isterim ki, buraya gelirken isteyerek ya da istemeyerek size zarar vermek aklımın ucundan dahi geçmedi. Konunun bu tarafını hiç düşünmemiştim inanın. Fakat şimdi söylediklerinize istinaden, bunun ileride düzenli giden işinizi

zarara uğratacağını idrak ettim,” dedi ve ekledi, “Yaptığınız bu iyilik için; beni derinlemesine sorularla yoklamayıp, klasik ilanlardan çok farklı olan ilanımı kabul ettiğiniz ve ailemle ilgili sorular sormadığınız için size müteşekkirim. Kesinlikle Şu an burada l bir insanın saygısını kazandınız. Tanrı biliyor ki, ölülerin duasını alanlar ona bir adım daha yaklaşacaktır,” diyerek matbaacıyı sakinleştirdi.

“Şimdi lütfen oturun ve sakince, soru cevap Őeklinde olmadan, birkaç dakikanızı ayırıp beni kesintisiz dinleyin. Benim yeryüzünde arkadaşlarımdan başka akraba derecesinde bildiğim hiçbir yakınım yok. Ama Şu da bir gerçek ki; onlarca arkadaşım var ve neredeyse hepsiyle aynı derecede samimiyete sahibim. Hepsini sayıp seviyorum Őpheniz olmasın. Ben iyi dostlara sahibim. Onların tabii ki beni gmmelerini, son yolculuğumda yanımda olmalarını isterim fakat durum Şu ki; bundan bir ay önce bir rüya gördüm. Nasıl olduğunu değil de nerede gmleceğimi gösterdi ryam bana. Bundan üç hafta sonra da fiili ölümüm gerçekleşti. Bakın, size yemin ederim bu itirafımı ilk kez birine anlatıyorum. llerin yeminleri mühimdir çünkü gökyüzüne, Tanrı karşısına yalanlarla ıkmamamız gerekir. Bu sebeple güvenebilirsiniz bana. Rüyamda l bedenim bir at arabasının üstünde, doğduğum köydeki bir tarla yolunda bekliyordu. Bizse; sayıyı tam hatırlamıyorum, uyanır uyanmaz hafızamdan silindi sanırım ama beş altı kişi kadar bir toplulukla, yol kenarındaki görkemli bir elma ağacından başlayıp, benim on normal adımım la, üç adım da zıplayarak belirlediğim yeri kazmaya başlıyoruz. Henüz yarısı kazılmış mezar ukuruma büyükçe bir ilkokul resmimi koyuyoruz, sonra ergenliğimde aldığım bir-iki Őiir kitabını. Ben yüksek sesle, ezberlediğim bir Őiiri okumaya başlıyorum. Kitaplardaki Őiirlerden biri olduğunu belirtiyorum arkadaşlara ama onlar hiç dikkate

almadan eşyalarımı çukura yerleştirmeye devam ediyorlar. Eski bir pantolon, az yıpranmış bir ayakkabı —bu ayağımdakiler değil ama, bunlarla gömüleceğim— ve çocukluktan kalma ahşap bir flüt... Ölü bedenime ileriden bakıyorum, at arabasının üzerinde beklemeye devam ediyor. Rüya bu kadar, devamını görmedim ama belli ki bu rüya gerçekleşecek çünkü ardından bana ölümümü getirdi. Bana doğduğum ve çocukluğumun en güzel yıllarını, belki de tüm hayatımın en güzel yıllarını yaşadığım köyümü hatırlattı. Hayatımda hiç karşılaşmadığım iyi kalpli insanların bana yardım edeceğini işaret etti. Bakın, birbirimizi çok az tanıyor olabiliriz. Yaşınız da benden epey küçük gibi. Bu mühim değil, ancak mühim bir şey var ki; ben yaşanmamış hayata dair binlerce eksiklik özlemiyle erken yaşta hayata veda etmiş biriyim. İtiraf etmeliyim ki hâlâ kendi dünyam bunu kabul edemedi. Mezar işini geciktirmem, beni görüp ölü olduğumu fark eden insanların 'bir an önce gömülmelisin,' nasihatleri ya da bazılarının sert eleştirileri hiçbiri gözümde değil bu sebeple. Şimdi gözlerime bakın; ölü bir insanın gözlerine bakma farkındalığını aklınızda uyandırın. Ellerimi tutun lütfen. Ölü bir insanın ellerinin soğukluğunu hissederek tutun ve bu yeni ölü dostunuza bir cevap verin.”

Kahramanımızın samimi itirafıyla yaptığı bu konuşma matbaacının duygulanmasına sebep olmuştu. Kendini bir an, hayatını kaybetmiş bu genç adamın yerine koydu. Onu sakince izledi; saçlarının canlılığını gördü, kıyafetlerinin ancak genç ve akıllı bir beyefendinin seçebileceği kadar özenli olduğunu fark etti. Tanıdık gelen yüzünün Tanrı'nın iltifatı olan mimikleriyle ışık saçtığını ve kimle konuşursa konuşsun mutlaka olumlu izler bırakacak kadar seçkin bir birey olduğunu anladı. Karşısında durup, vereceği cevabı heyecanla ve acı dolu bakışlarla bekleyen bu dünya yakışıklısı adamın ölmüş

olmasına içerlendi. Ona bakarken kafasından ‘Ne kadar talihsiz bir insan,’ diye geçirdi. Acıdı hâline ve ekibiyle birlikte şehrin ve yaşadıkları Eminönü’nün kötü insanların giremeyecekleri mekânlara ulaşmakta zorluk çekecek olsa bile, toplumun iyi vatandaşlarının bulunduğu yerlere üşenmeden gidip ölüm ilanlarını dağıtacağına söz verdi. Kahramanımız yüksek bir sesle “Yaşa güzel dostum!” diye bağırды. Şevkle sarıldı yeni dostuna. Dostu da karşılıksız bırakmadı onu, o da içten sarıldı ilk ölü dostuna. Kahramanımız matbaacının adını hiç sormadı, bizatihi yaptı bunu. Akif, bu harika görümlü adamı fotoğraf makinesinin karşısına oturttu ve poz verdirdikten sonra deklanşöre bastı. Daha sonra personeli çağırıp ilanda kullanacağı bu sıcak görümlü yakışıklılığı tescillemek için baskıya gönderdi. Kahramanımız ilanda kullanılacak yazıyı bir kâğıda yazıp, parayla birlikte masanın üzerine bıraktı. Akşama hazır olacağını belirtti Akif. Yarın ise şehirdeki tüm seçilmiş, düzgün insanların avuçlarında olacağını sevinçle haykırdı.

Matbaacının gözlerindeki sevgi pırılısından cesaret alan kahramanımız, artık isteğinin tamamlanması için gereken ikinci kısımda da harekete geçirmek üzere konuşmaya başladı. Kahramanımız artık açılmış, rahatça konuşuyordu. Hiç çekinmeden ikinci isteğini de belirtti; sadece dağıtmakla kalmayıp mezarını kazacak kişilerin seçimini de matbaacılar yapacaktı. Gerçekleşmesi çok daha zor olan bu istek karşısında matbaacı bu kez yüksek bir sesle koca bir ‘Hayır’ çekti. Genç adam afallamıştı.

“Efendim, size saygısızlık etmek istemem ancak bu isteğimize olanak yok. Olmaz! Kesinlikle olmaz!” diyerek iki tur atmıştı kendi etrafında. Fakat sonradan yine ikna olmuştu. Bu ikna yolu ise; gizli kalması koşuluyla kahramanımızın yapılacak işin maliyetinin karşılığında üç katı fiyat sunmasıydı. Matbaacı bu kararı

tek başına alamayacağını söyleyip ağabeyinden bahsetti. “Eğer onu ikna edebilirsem bu iş gerçekleşebilir, aksi hâlde kusuruma bakmayın, size yardım edemem,” demişti. Ama kahramanımız ölü birinin hisleriyle neredeyse işin kesinleşmiş olduğundan emindi. Kahramanımız seçilecek kişilere evine kadar eşlik edilmesini ayrıca karınlarının yemek esirgenmeden doyurulmasını ve kalacak yer ayarlanmasını istedi. Bu masrafların da parasını ayrıca ödeyecekti. Son direktiflerini verdikten sonra ayrılmak üzere izin istedi fakat matbaacı vedalaşmadan önce son bir şey sormak istedi ölü dostuna.

“Efendim, ayıp olacağını biliyorum fakat zihnimde baş edemediğim bir istek uyanıyor ve bu beni çok zorluyor. Bağışlayın beni, lütfen bağışlayın ama ölüm nedeninizi merak ediyorum. Sebebi nedir? Öldürüldünüz mü yoksa? Rüyadan kısa bir süre sonra gerçekleştiğine göre hastalıktan olmasa gerek? Neydi sizi öldüren şey efendim?”

Kahramanımız matbaacının sorusuna karşılık vermeden tarihî Müteferrika Matbaasından ayrıldı.

II

Matbaacı Akif, genç, donanımlı, oldukça yüksek karakterli, benzerine ender rastlanır bir ölüm ilanı düzenleyen bu adamın arkasından bir süre bakakaldıktan sonra kendini toparlayıp hemen ie koyuldu. AĞabeyi Atıf henüz ortalıkta yoktu. Yanlarında alıan çocuğa ekibi toplamasını ve herkese yarın sabah ŗehrin ayrı ayrı noktalarında ilan dağıtacaklarını söylemesini istedi. Ayrıca 'kimse su koyuvermesin' diye tembihledi çocuğu. Divanın üstündeki kahramanımızın yazdığı kâğıt parçasını pek önemsemeden ağabeyini sabırsızlıkla beklemeye baladı. Sert bir mizaca sahip olan ağabeyi Atıf olur da bu teklifi reddederse, l dostuna karşı duyacağı mahcubiyeti hayal edebiliyordu. Bir yandan da, ne olursa olsun, gerekirse tek başıma hallederim, diye düşünüyordu. Ancak ne var ki bu işi tek başına üstlenmesi, ii layıkıyla yapamayacağı anlamını da taşıyordu. Bu kez ayrı bir utanç duyabilirdi l dostuna karşı. Kafasında tasarladığı birkaç cümleyi ağabeyine sunup, onu ikna etme mücadelesi verecekti. Ne de olsa bütün prestij ağabeyindeydi. Onun kabiliyeti ve yakın çevresiyle olan ilişkileri ii muazzam ilerletiyordu. Hem ağabeyi tahsili oldukça yüksek, üst düzey mevkilerdeki insanlarla sağlam dostluklar kurmuş, ne yapacağını ve

nerede duracağını çok iyi bilen biriydi. Akif pek itiraf etmese de ağabeyinden hiç küçümsenmeyecek oranda çekinir, ondan fırça yemekten çok korkardı. Bu sebeple işinde hiç fire vermeden çalışır ve ağabeyinin sözünden çıkmazdı. Dakikalar azalıyor, ağabeyinin geleceği vakit yaklaşıyordu. Genç matbaacı söyleyeceklerini kafasında tasarlamıştı.

Ağabeyinden önce yanlarında çalışan genç çocuk girdi içeri. Görevi tamamlamış, patronunun söylediklerini personellere aktarmıştı. “Ayrıca dilerseniz benim iki arkadaşım da yarınki ilan dağıtımı için müsait, onları uzaktaki semtlere gönderebilir, ilanları en ücra köşelere eriştirebilirsiniz,” dedi.

Akif, ‘iyi fikir’ diyerek çocuğun arkadaşlarına da haber vermesini istedi. Çocuk bir koşu fırlayıp uzaklaştı matbaadan. Çocuk çıktıktan hemen sonra da nihayet ağabeyi içeri girdi. Gri yelekli takımı ve ince kravatıyla tam bir beyefendi gibi görünen ağabeyi, karakteristik yüzü ve çerçevesiz yuvarlak gözlükleriyle aristokratları ve dönemin ünlü yazarlarını andırıyordu. Sesi gür ve tiz; konuşması gayet net ve akıcıydı. Onunla konuşanlar bundan büyük bir keyif alır, bazı serzenişlerinden kendilerine ders çıkarırdı. Siyaset, din ve çağ dışı konular hakkında kendine ait fikirler üretebilmesi, onu yüksek mevkideki insanlarla dolu çevresinde arandığı bir isim hâline getirmişti. Hatta bazıları, onun siyasette ilerinin de ilerisini gördüğünü söyler, kurduğu doktrinlerin aldığı sonuçlardan dolayı da onu iltifatlara boğarlardı. İlerleyen yıllarda siyasete atılacağı hiç şüphesiz bir gerçektir. Bununla ilgili peşinde koşan bir düzine siyasi yönetici bile vardı. Ancak o siyasetle sadece ilgilenirdi. Bu kadar bilgi sahibi olmasına rağmen bu işlerde gözü yoktu Atif’in.

“İnanılmaz yoruldum bugün. Onlarca kilometre yürüdüm ama pey de iş bitirdim. Nasılsın aslanım? Her şey yolunda mı?”

“Hoş geldin ağabeyciğim, evet iyiyim, işler de yolunda. Hiçbir eksiğimiz yok çok şükür. Ben de sabırsızlıkla seni bekliyordum. Şey... Yüklü bir para karşılığında yeni bir iş aldık. Biraz enteresan bir iş ama üstesinden kesinlikle geliriz. Adam parayı peşin ödeyip gitti. Bak, hepsi burada.”

“Vay... Harika. Bu ne böyle, ne kadar çok para var burada? Gözlerim kamaştı. Nasıl bir iş bu? Çoklu basım mı? Banka, fabrika falan mı? Aferin sana, aferin. Güzel iş çıkarmışsın.” deyip ceketini çıkardı, sonra da divana yayılarak oturdu.

“Hayır ağabeyciğim. Bir lm ilanı, sadece tek bir kişinin. Bir de, mezarını kazmaya destek verecek kişiler arıyor. Hiçbir yakını kalmamış. Üstelik kendisi gelip verdi ilanı. Ah güzel ağabeyciğim, bir görsen ne muazzam bir insan. Kibar, kaliteli... İnanır mısın, ölen ağabeyimizi öyle anımsatıyordu ki; yüzü, tavırları, konuşma tarzı... içim cız etti. Çok ısındım adama. Bir ara sanki yanımda o varmış hissi yaşattı bana. Bylendim... Belki de ağabeyimi özledim.”

“Dur, dur, sakın ol benim tatlı kardeşim. Sahi mi söylüyorsun? Demek o kadar benziyor ha? Ahh, keşke ben de grebilseydim... Kâğıtları verdiniz mi? Bu akşam mı gömülüyor yoksa yarın sabah mı?”

“Şey... işte orası bir muamma ağabeyciğim,” dedi Akif.

Şphelenen ağabey; “Nasıl yani? Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

“Şu an için muamma. Her şey bizim yarınki performansımıza bağlı.”

“Ne diyorsun sen? Şunu bana daha yalın izah eder misin? Tam teşekküllü anlat bakalım. Yoksa böyle küçük sorular sormam seni mutlu mu ediyor? Ne geveliyorsun? Başla bakalım, tek nefeste anlat her şeyi.”

“Peki. Bağışla beni ağabeyciğim. Sanırım fazla heyecan yaptım. Affına sığınıyorum. Her şeyi açık ve net anlatacağım. Bugün buraya gelip bu paraları bırakan adam, ölüm ilanını basmamız için benden iki özel istekte bulundu ve maliyetimizin üç katı parayı masaya indirdi. Birincisi; ilanda kendi resmi olacak, altına kendi hazırladığı yazı yazılacaktı. İkincisiyse; bu ilanı biz dağıtacağız. Başvuru yapacak onlarca kişi arasından en düzgünlerini seçip, ertesi sabah onun evine götüreceğiz. Durum bundan ibaret. Ha, şunu da unutmadan söylemeliyim ki, adamın cenazesi beşinci gününde...”

“Ne? Beşinci gün mü? Delirmiş mi bu adam? Tanrı’ya kafa mı tutuyor? Ahmak herif. Tanrım bağışla! Sözümü geri alıyorum, dilimi ısırıyorum. Bir ölüye kötü söz kullanmamalıyım. Bağışla Tanrım. Neyse, tövbe, tövbe... Ahmak sözümü geri alıyorum, dilimi ısırıyorum.”

“Üzülme... Üzülme ağabeyciğim...”

“Dur bakalım dur. Gelelim neticeye. Sen ne cevap verdin bakalım, asıl mühim olan senin verdiğin cevap.”

“Sonuç ortada değil mi ağabeyciğim?” diyerek paraları işaret etti Akif.

Durumu kabullenmek istemeyen ağabeyi, iki eliyle kardeşinin dirseklerini tutup kendine yaklaştırarak;

“Bana bu teklifi kabul etmediğini, anlattıklarının tamamen hayal ürünü olduğunu, neşelenmemiz için ortaya attığını söyle. Sana hakaret edip, kötü sözlerle ezmemem için, böyle bir işte adının geçecek kadar aptal olmadığını, yüz kabadayı bir araya gelip seni ölümlü tehdit etmesi hâlinde dahi böyle bir işe kalkışmayacağını af dileyerek anlat. Hadi güzel kardeşim, dünyadaki en hakiki varlığım. Bu saçmalıkta bizim adımızın geçmeyeceğini, buradaki paranın

başka bir işten geldiğini anlat. şakayı şu dakika bitir ve bir an evvel gerçek konuya geç.”

“Sevgili ağabeyciğim, anlattıklarımnda zerre hayal kurmacası yoktur. Sözüne uydum ve konuyu eksiksiz aktardım. Beni istediğin kadar yargılayabilir, hakaretler edebilir, hatta pataklayabilirsin. Ancak içimden gelen bu samimi karşılığı yok sayamazsın. Bugünkü durumla benim yerime sen karşılaşmış olsaydın sen de kabul ederdin. Gözlerini görmeliydin sevgili ağabeyciğim, acıyla bakıyordu. Gözlerinde, bizim şükrederek soluduğumuz dünyayı erken terk edişinin ve talihsizliğinin hüznü vardı. Binlerce eksikle bırakıyorum yaşamayı dedi bana. Hiç bunları acıyla söyleyen l, genç bir insana merhamet edilmez mi? Peki daha sonra vicdan muhasebemizi nasıl yapacağız? Terazide kaybeden biz olmayacak mıyız? Beni sen yetiştirdin ağabeyciğim. Ben mavi göklere ellerimi kaldırıp dua ederken ilk senin adını fısıldıyorum Tanrıya karşı. Biz kardeşsiz, aynı kandanız. Eksik, fazla, benzer huylara sahibiz. Bana el ver sevgili ağabeyciğim, bu kazandığım dostun hayati olan şu son isteği gerçekleşsin. Birlikte gerçekleştirelim. Kaderimizde bu adama yardım etmek var. Senin bilgeliğin onun mezarını en kıymetli insanlara kazdıracaktır,” dedi.

Matbaacı Akif’in yaptığı etkileyici konuşma ağabeyinde o sırada derin hisler uyandırmıştı. Ağabeyi bu konuşmaya mahsuben karşılık vermedi. Başını ne eğip bir süre dinlenip düşündü. Kardeşinin len birine bu denli sahip çıkması, ona gıyabında bu kadar bağlanması ve işini çözmeye odaklanması ağabeyini şüphe-lendiriyor, ruhunda köşeye sıkıştırılmış bir vaziyette, sanki kabul etmek zorunda bırakılmış hissi yaratıyordu. Sonra bir ihtimal kardeşi belki vazgeçer diye, ayağa kalkıp sinirle işlerini olumsuz yönde etkileyeceğine dair örnekler sıraladı. Fakat kardeşi direktip

de son koz olarak ölen adamın rüyasından bahsedince ipleri tamamen bıraktı. Bu sefer can havliyle ‘işe engel olmayayım ama içinde de bulunmayayım’ diye düşünerek, son bir çabayla kendini ekarte etmek istedi. Ancak Akif bu sefer de, onsuz olamayacağı konusunda diretti. Üstelik en mühim görev ağabeyine düşüyordu. Ağabeyi Akif’e, “Tanışamaz mıyım bu adamla? Yakınlarında telefon santrali var mıymış?” diye sorduğunda, Akif, “Sormadım, belki de yoktur. Ben sadece ev adresini aldım,” dedi.

“Adı ne peki?”

“Bilmem. Adını da sormadım. Belki bıraktığı kâğıtta yazıyordu. Kâğıt şurada’ydı en son, hah, işte burada.”

“Açıp bakmadın mı?”

“Yok, hayır bakmadım.”

“Neden bakmadın? Yazıları teyit etmediniz mi birlikte eksiği gediği ne olacak diye?”

“Bilmem. Biz tamamlayamaz mıyız ağabeyciğim?”

“Üff!... Bir sürü eksik! Ver şu kâğıdı bana...”

Ağabeyi Atif, yazıyı baştan sona şaşkınlıkla okumuş, okuduğu anda yaptığı mimikler kardeşinde de merak uyandırmıştı. Kardeşine dönüp;

“Adını buraya da yazmamış. İnsanlara para teklifinde bulunmuş; arsa vereceğini, tüm mirasını onlara bölüştüreceğini, her şeyi de vasiyetine yazacağını belirtmiş. Ben sana bir şey söyleyeyim mi? Biz bunu basıp dağıtırsak mahvoluruz, bununla baş edemeyiz. Yüzlerce kişi başımıza üşüşür. Farkında mısın bilmem ama kabul etmediklerimiz toplanıp bizi linç edebilir. Sayısız beddua da cabası...” diyerek bir elini çenesine koyup hızlı adımlarla matbaa içerisinde volta atmaya başladı.

Ağabeyinin masaya bıraktığı müsveddeyi alıp okumaya başlayan küçük matbaacı, okuduğu yazı karşısında afallayıp kalmıştı.